

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku B. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie B. Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy – oddalił apelację B. Z. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 16 października 2013 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 20 lutego 2012 r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył skargą kasacyjną – skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając podaną przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania autor skargi kasacyjnej przedstawił, że: „u podstaw prawnych zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] legła nieprawidłowa wykładnia i zastosowanie zarówno art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, iż skarżący jest zdolny do pracy poprzedzona równie nieprawidłową wykładnią i zastosowaniem art. 12 w/w ustawy stwierdzającego, że częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Pomimo ustaleń poczynionych przez sądy obu instancji, iż skarżący istotnie z uwagi na swój stan narządu wzroku obecnie pracuje poniżej posiadanych kwalifikacji odmówiono mu prawa do świadczeń z tytułu niezdolności do pracy. W niniejszej sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne prowadzące do odmiennych ocen. Przeciwnie stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości a interpretacja norm prawa dokonana przez skarżącego potwierdza aktualna linia orzecznicza Sądów Apelacyjnych oraz Sądu Najwyższego powołana również w uzasadnieniu skargi kasacyjnej. Należy wskazać, iż organy stosujące prawo w tym sądy dokonując subsumcji stanu faktycznego pod konkretną normę prawa powinny w pierwszej kolejności dokonywać językowej wykładni stosowanych norm prawa. Dopiero w chwili, gdy zastosowana wykładnia językowa nie jest wystarczająca należy stosować wykładnię funkcjonalną, systemową czy celowościową. W niniejszej sprawie wykładnia i zastosowanie norm prawnych dokonane zostało w sposób nieprawidłowy a nieprawidłowość ta jest oczywista i nie wymaga większej wiedzy prawniczej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste

naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sporna w sprawie kwestia – ustalenie, czy stan zdrowia wnioskodawcy uprawnia go do uznania za niezdolnego do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w kontekście jego prawa do świadczenia rentowego była ustalana w oparciu o szeroko prowadzone postępowanie dowodowe, w tym w oparciu o dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów z zakresu okulistyki oraz opinie uzupełniające. Sąd pierwszej instancji podzielił wnioski opinii dwóch biegłych lekarzy okulistów (biegłych sądowych: J. O. oraz E. C.-K.) uznając, że rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia przebiegają w takim stopniu nasilenia, który nie powoduje u wnioskodawcy niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez niego kwalifikacji. Sąd pierwszej instancji nie podzielił opinii trzeciego z biegłych sądowych (biegłej sądowej D. P.) uznając, że biegła ta nie podała – w przeciwieństwie do dwóch pozostałych biegłych – kryteriów orzeczniczych, w oparciu o które stwierdziła u wnioskodawcy niezdolność do pracy; nie uzasadniła w sposób przejrzysty z powodu jakich konkretnie objawów i dolegliwości ze strony narządu wzroku wnioskodawca nie jest w stanie wykonywać zatrudnienia zgodnego z jego kwalifikacjami. Sąd drugiej instancji podzielił przedstawione wyżej stanowisko Sądu pierwszej instancji.

Tak przedstawionemu stanowisku zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] autor skargi nie przeciwstawia argumentacji, którą kwestionowałaby prawidłowość zaprezentowanej przez Sąd oceny przesłanki istnienia niezdolności do pracy; nie kwestionuje tej oceny, a zamiast tego ogranicza się do twierdzenia między innymi o tym, że „w niniejszej sprawie wykładnia i zastosowanie norm prawnych dokonane zostało w sposób nieprawidłowy, a nieprawidłowość ta jest oczywista i nie wymaga większej wiedzy prawniczej...”. Brakuje odpowiedniego wyводу – uwzględniającego stanowisko zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] – zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.